

CĒSINIEKU KLUBA

MĒNEŠRAKSTS

SVĒTKU SPECIĀLIZLAIDUMS
2009.gada 17.novembrī, Nr. 3 (10)

Elektronisks biedrības *Cēsnieku klubs* izdevums

Sveicam Latvijas jubilejā!

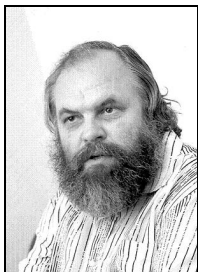
CĒSU PILS PARKS 2009.GADA 11.NOVEMBRĪ. Jau vairākus gadus cēsnieks un uzņēmējs Renārs Sproģis kopā ar domubiedriem Lāčplēša dienā no svecītēm veido Latvijas kontūru Cēsu Pils parka estrādē. Sākotnēji karoga krāsas sveces simboliski tika aizdegtas cēsnieka ģimenes lokā, bet pērn radās iespēja izvērst pasākumu plašākā mērogā. Foto: Māris Buholcs, Druva.

Latvijas svētku mēnesī, kad katram no mums ir iespēja aizdomāties par savu attieksmi pret valsti un zemi, kurā dzīvojam, biedrība *Cēsnieku klubs*, kas apvieno bijušos un esošos cēsniekus – savas dzimtās pilsētas patriotus, sveic Latvijā un tās draugus visā pasaulē valsts svētkos. Šomēnes vēlamies pievērst uzmanību lokālpatriotismam, kad īpašu cieņu un jūtas pret savu zemi var meklēt tepat tuvējā apkārtnē – pilsētā, kurā esi dzimis. Piedāvājam savu stāstu par to, ko mums nozīmē Latvija un Cēsis.

Cēsnieku kluba darbību atbalsta Īslande, Lihtenšteina un Norvēģija EEZ finanšu instrumenta un Norvēģijas valdības divpusējā finanšu instrumenta ietvaros un Latvijas valsts ar Sabiedrības integrācijas fonda starpniecību.

Cēsis Latvijas liktenī

DAUMANTS VASMANIS, vēsturnieks

Precīzs laiks, kad dibinātas Cēsis, nav tieši nosakāms. Nav šaubu, ka tās mūžs ir jau daudzus gadsimtus garš. Kāda bijusi Cēsu loma aizvadīto gadsimtu laikā mūsu zemes liktenī?

Cēsu pilsētas loma pagātnē svārstījusies no maz ievērojamas lauku pilsētiņas līdz pat Livonijas politiskajam centram. Šogad aprit 730 gadi, kopš Atskaņu hronikā pirmo reizi minēts mūsdienu Latvijas Republikas valsts karoga prototips, ko tolaik pirmo reizi kaujā izmantoja ļaudis no Cēsu novada.

Viduslaikos pilsēta cieši saistīta ar ordeņa pili. Te bieži rezidēja ordeņa mestri, tāpēc viduslaikos Cēsis pazina kā Livonijas galvaspilsētu. Pie tās sienām vairākkārtīgi izšķīrušies tautu un valstu likteņi. Katrs Latvijas vēstures zinātājs zina minēt 1919.gada Cēsu kaujas. Daudz mazāk tādu, kuri atceras 1578.gada notikumus, kad kaujā pie Cēsīm apvienotie poļu un zviedru spēki sagrāva Maskavas cara Ivana IV Bargā (al. Jāņa Briesmīgā) armiju, tā faktiski izbeidzot vairāk kā trīsdesmit gadīgo Livonijas karu. Maskavas valsts plāni par Baltijas zemju iekļaušanu savās robežās bija jāatliek par gadsimtu.

16.–18.gs. kari smagi postījuši Cēsis. Vienlaikus, īpaši 17.gs., pilsētas bieds bija biežie ugunsgrēki. 1721.gadā pilsēta pārgāja Krievijas pakļautībā. Jauns uzplaukums pilsētas vēsturē bija 19./20.gs. mijā. Cēsis kļūst par latviešu Vidzemes lielāko pilsētu aiz Rīgas, pateicoties *Rīgas – Valkas – Pleskavas* dzelzceļa līnijai.

Pirmais pasaules karš pilsētu skāra maz. Reti pieminēts ir fakts, ka Latvijas brīvības cīņu laikā 1919.gadā Cēsis īslaicīgi kļuva par Latvijas pagaidu galvaspilsētu! Parasti runā par dažām stundām. Tā tas bija, ievērojot Latvijas Pagaidu valdības uzturēšanās laiku pilsētā. Vienlaikus gan derētu atcerēties, ka Latvijas pagaidu parlaments – Tautas padome – Cēsīs uzturējās vairākas nedēļas.

Pēc 2.pasaules kara Cēsu loma Latvijas mērogā mazinās. Pēdējo administratīvo reformu rezultātā Cēsis svītrotas no valsts republikas pilsētu saraksta un izveidots Cēsu novads, bet tas nemaina lietas būtību – Cēsis ir savā vecajā vietā un negrasās pazust, tieši otrādi – turpina apliecināt sevi jaunos mērogos, piemēram, šogad kandidējot uz Eiropas kultūras galvaspilsētas titulu 2014.gadā. Pilsēta piesaista ļaudis ar romantiskajām pilsdrupām, vecpilsētas senatnīgo dvesmu un daudzus gadsimtus pieredzējušajiem namiem. No Cēsīm nāk talantīgi cilvēki, kas sevi apliecinājuši ne tikai Latvijas, bet arī pasaules mērogā. Katrā laikmetā Cēsis veido valsts vēsturi savā veidā. □

CĒSU ĪSVĒSTURE GADOS:

1206. – pirmo reizi Livonijas Indriķa hronikā minēti Cēsu senie iedzīvotāji – vendi, kam pateicoties pilsēta ieguvusi vācisko nosaukumu – *Wenden*.

1207.–1209. – Sākta Cēsu mūra pils celtniecība.

1281.–1284. – Celta Cēsu Sv. Jāņa baznīca – lielākā viduslaiku bazilika Latvijā ārpus Rīgas.

1323.–Cēsis iegūst pilsētas tiesības.

14.–16.gs. – Cēsis ir Hanzas savienības dalībpilsēta.

1582. – Cēsis pāriet Žečas Pospoļitas īpašumā.

1777. – Cēsu pils muižu nopērk majors Kārlis Eberhardts Zīverss un sāk celt Cēsu Jauno pili.

1889.– Gar Cēsīm uzceļ Rīgas – Valkas dzelzceļa līniju.

1919.– notiek Cēsu kaujas, kurās piedalās Cēsu Skolnieku rota. Rodas iespēja Latvijas un Igaunijas brīvvalsts izveidei. Cēsis uzturas pagaidu parlaments.

1920.–1940. – Cēsis ir Latvijas Republikas apriņķa pilsēta, tūrisma un ziemas atpūtas centrs.

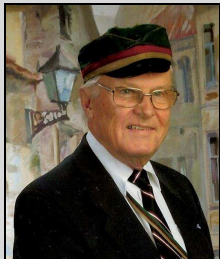
1988.– pirmo reizi padomju laikā Cēsu Jaunās pils tornī atkal pacelts Latvijas valsts karogs.

2006.– Cēsu 800–gades svinības. □

Es – sirdī cēsnieks un latvietis

Latvijas valsts dzimšanas dienas priekšvakarā aicinājām dažādu paaudžu bijušos cēsniekus dalīties savās pārdomās, atmiņās un stāstos par to, kur slēpjas un sakņojas patriotisms pret savu dzimto vietu – Cēsīm un Latviiu.

CĒSIS PIRMS TRIMDAS UN TAGAD

ULDIS KLAUSS,

*Cēsinieku kluba biedrs,
trimdas latvietis un Triju
zvaigžņu ordeņa kavalieris:*

„Esmu dzimis Rīgā, taču savu
bērniību pavadīju vairākās

Latvijas vietās, jo mans tēvs bija Latvijas pirmās republikas armijas virsnieks un dienēja daudzviet. Cēsis palikušas vismīļākajā atmiņā kā pēdējā dzīvesvieta pirms trimdas.

Šis laiks man saistās ar interesantiem cilvēkiem – skolabiedriem, armijas virsnieku ģimenēm un viņu bērniem, ar kuriem toreiz tikāmies. Tie bija cilvēki, kam Latvija daudz nozīmēja. Diemžēl tagad no tiem cēsniekiem, šķiet, dzīvs esmu vienīgais. Trimdā devos jau bez mīļajiem vecākiem, kas atdusas tieši Cēsīs, – arī tāpēc šo uzskatu par savu dzimto pilsētu.

Katru reizi, kad dodos uz Cēsīm, izstaigāju vienas un tās pašas takas – apmeklēju kapus, savu bijušo skolu – 2.pamatskolu, kas toreiz atradās tagadējā Pastariņa skolā, izstaigāju Maiju parku, Pils parku un vienmēr aizeju arī līdz Cēsu Sv.Jāņa baznīcai. Atmiņām ir liels spēks – tās ir vietas, kur gribu atgriezties katru reizi.

Novembris manā dzīvē vienmēr bijis svētku mēnesis, jo tajā ir ne tikai Lāčplēša diena un LR proklamēšanas gadadiena, bet arī mana dzimšanas diena. Katru gadu Lāčplēša dienā dodos uz Daugavmalu aizdegt svečīti, bet 18.novembrī vienmēr dziedu himnu. Tie ir personiski rituāli, jo man ir ko atcerēties – esmu piedalījies Latvijas valsts atjaunošanā. Lai arī gandrīz visi mani radi ir Amerikā, esmu nolēmis palikt te, jo Latvijā ir mana sirds, atmiņas, vecāki un mīļi cilvēki. Kad esi ilgstoši pabijis svešumā, neko vairāk nevēlies.” □

IEMĀCĪJOS AKTĪVU DZĪVES POZĪCIJU

SELGA LAIZĀNE,

*Cēsinieku kluba valdes locekle un
LNO izpilddirektore:*

„Cēsis ir mana dzimtā pilsēta, kur
esmu pavadījusi visus skolas
gadus un uzsākusi darba gaitas.

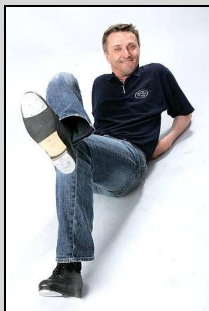
Skolas laikā man bija ļoti paveicies ar skolotājiem. Pirmajās klasēs mums bija vislabākā klases audzinātāja – skolotāja Siliņa. Viņa bija īsts nemiera gars, kas mūs nemitīgi vadāja ekskursijās pa dažādiem Latvijas novadiem, kā arī uz izrādēm Rīgā. Droši vien tas lielā mērā noteicis aktīvu dzīves pozīciju daudziem viņas audzēkņiem, arī man. Savukārt vidusskolā mūsu klases audzinātājs – skolotājs Gailītis vienmēr atbalstīja mūsu trakās idejas dažādiem pasākumiem, kam bija maz sakara ar tiešo mācību materiālu. Viņš ieturēti un labdabīgi ironiskā stilā parasti piebilda: „Nu jā, es jau biju piemirsis, ka šī ir horeogrāfijas skola ar nelielu mācību novirzienu.”

No darba vietām visspilgtākā un joprojām visnoderīgākā pieredze man palikusi no Cēsu vēstures muzeja. Muzejā sāku strādāt Latvijas atmodas laikā – tā direktors bija aktīvs Tautas frontes dalībnieks un mēs vēl ilgi rakstījām melnrakstus uz Tautas frontes Cēsu nodaļas veidlapām ☺. Tas bija laiks, kad kopā ar dēlu piedalījāmies Baltijas ceļā. Pēc iespējas biežāk tiekos ar saviem muzeja kolēģiem un labprāt piedalos pasākumos arī tagad. Man ir liels prieks par Cēsu attīstību un tādēļ kaut nelielā mērā vēlos iesaistīties pilsētas izaugsmē. Līdzdalība *Cēsinieku klubā* ir lieliska iespēja šo vēlmi realizēt.

Mana saistība ar Cēsīm joprojām ir ļoti personīga – tās ir manu vecāku mājas. Cenšos pēc iespējas aizbraukt pie mammas un tēta, kaut gan gribētos to darīt biežāk. Šovasar nosvinēju dzimšanas dienu vecāku dārzā kopā ar saviem tuvākajiem cilvēkiem – tas bija brīnišķīgs! □

Es – sirdī cēsnieks un latvietis

SKOLOTĀJI, TRADĪCIJAS UN PIEREDZE

MĀRIS PŪRIS,

bijušais cēsnieks un Cēsinieku kluba atbalstītājs, aktieris un stepa dejas meistars, stepa deju skolas SIA „Top Tap Company” vadītājs:

„Manā dzīvē Cēsis ir īpaša vieta, jo tur veidojās mana emocionālā

pasaule un dzīves pieredze. Tieši Cēsis satiku cilvēkus, kam bija liela loma manas personības veidošanā.

Viņu vidū ir Meža skolas direktors Egons Bušs un Cēsu tautas teātra direktore Tatjana Šverste, kas mūs, Bēraines čaļus – tostarp brāļus Žagarus un aktieri Juri Lisneru, kārtīgi „izskoloja” un sagatavoja dzīvei.

Savukārt ģimenē iemācījos cienīt valsts vēsturi un tradīcijas. Mans vectēvs bija Lāčplēša kara ordeņa kavalieris, tāpēc 11.novembrī vienmēr logā dedzinājām svečīti. Padomju laikā mūždien darīju ko neatļautu. Reiz aizliedza Cēsu tautas teātra izrādi, kurā spēlējām, un mūs izsauca uz Drošības komiteju, savukārt Ziemassvētku vakarā aizgāju uz baznīcu, kur vēstures skolotāja visus pierakstīja un tāpēc ieguvu neapmierinošu uzvedību uz pusgadu. Bet tas neliedza mums ar brāli mājās pa tumsu nest arī eglīti, kas vienmēr ir bijusi milzīga līdz griestiem. Mamma ar mūsu vārīja tēju un cepa pīrāgus, vēlāk tēvs sēdās pie klavierēm un visi kopā dziedājām baznīcas dziesmas.

Tēvs bija leģionārs, par ko viņu izsūtīja uz Sibīriju. Starp citu, tur viņam dzīvību izglāba tieši steps, jo tēvs kopā ar citiem latviešiem izklaidēja nometnes uzraugus, dejojot stepu! Tagad, pateicoties stepam, esmu izceļojis pa pasauli, bet varu teikt, ka tādas sajūtas, smaržas un dabasskati, kādi ir Latvijā, nav nekur. Tas viss ir iekodēts zemapziņā un savā ziņā dara cilvēku vāju pret visu, kas saistās ar mājām.” □

VISMAZ VIENS LABS DARBS DIENĀ

GINTS LAZDIŅŠ,

Cēsinieku kluba valdes loceklis, skauts un uzņēmējs:

„Šogad rudenī apritēja 11 gadi, kopš sevi varu dēvēt nu jau

par bijušo cēsnieku. Lai arī studiju un darba gaitas šajos gados mani saistījušas ar Rīgu, tomēr sirdī un darbos vienmēr esmu saglabājis ciešas saites ar Cēsīm.

Vismaz viens labs darbs dienā – tāda ir skautu devīze! Gan darbojoties *Cēsinieku klubā*, gan viesojoties savā dzimtajā pilsētā, ik reizi rodu iedvesmu kāda laba darba paveikšanai. Un, lai arī mana saikne ar Cēsu skautiem kopš pārceļšanās uz Rīgu ir mazinājusies, tomēr bērnu dienās piedzīvotais un apgūtais, *skautojot* cēsnieka Gunarda Bērziņa vadībā, devis pārliecību, ka palīdzot saviem tuvākajiem, mēs palīdzam paši sev, savai valstij un savai pilsētai!

Arī darbošanās *Cēsinieku klubā* ir iespēja darīt labu savai dzimtajai pilsētai, „turēt roku uz pulsa” – būt informētam par to, kam visvairāk nepieciešama palīdzība. Apvienojot klubā Cēsu patriotus, esam radījuši organizāciju, kam nākotnē jākalpo par pamatu labu ideju dzimšanai un pats galvenais – jānodrošina to realizācija!

Latvijas svētkos novēlu ikvienam savas valsts un dzimtās pilsētas patriotam noticēt, ka arī ar nelielu ikdienas labo darbu mēs kopā varam sasniegt daudz, padarot savas Cēsis un Latviju par plaukstošu oāzi zemes virsū!” □

Es – sirdī cēsnieks un latvietis

SAVA VIENOTĪBAS LEĢENDA

GATIS TAURIŅŠ,

Cēsinieku kluba biedrs un komunikācijas speciālists:

„Kopš sevi atceros, manā ģimenē vienmēr ir runāts par Latvijas

suverenitāti un tās nozīmi. Mana paaudze par latviešu patriotismu daudz uzzinājusi no saviem vecvecākiem.

Spilgti atminos sava vecvectēva atmiņu stāstus par latviešu centieniem iegūt neatkarīgu Latvijas valsti. Viņš armijā tika iesaukts no skolas sola – piedalījās Atbrīvošanas cīņās un apbalvots ar Lāčplēša kara ordeni. Man nozīmīgākais šķiet vectēva teiktais par Cēsu kauju izšķirīgo nozīmi Latvijas valsts neatkarības atzīšanā un Latvijas un Igaunijas ciešo sadarbību cīņā pret ienaidniekiem. Pēc viņa liecībām šai sadarbībai bijusi milzu loma turpmākajiem notikumiem ne tikai Latvijā, bet arī Igaunijā. Šis un citi stāsti ir veidojuši manu cieņu pret savu dzimto pilsētu un vīriem, kuri cīnījušies, lai mēs varētu dzīvot neatkarīgā valstī.

Savukārt es saviem mazbērniem noteikti stāstīšu par notikumiem, kas risinājās septiņdesmit gadus pēc Cēsu kaujām – par Baltijas ceļu, kas vijās cauri Cēsīm. Tā cilvēku ķēdē stāvēju arī es. Tobrīd biju pavisam mazs, taču zināju, cik nozīmīgi ir neatlaist plaukstu un būt vienotiem ceļā uz vienu mērķi. Kopš tā laika nav pagājis neviens 18.novembris, kad pie mājas neplīvotu Latvijas karogs, uz palodzēm nedegtu svečītes un nebūtu aizlūgts par savu valsti. □

CĒSIS – MANAS MĪLĀS MĀJAS

ZANE SIKSNAŅE,

Cēsinieku kluba biedre un projektu vadītāja:

„Piedzimu padomju laikā, bet skolā gāju jau brīvā Latvijā, tāpēc manā bērna atmiņā spilgti palicis Atmodas laiks Cēsīs, kad vēl gāju bērnudārzā.

Toreiz mana audzinātāja bija nākamā valsts prezidenta Gunta Ulmaņa meita Guntra, kurai varu būt pateicīga par daudzām vērtībām, kuras viņa man palīdzēja izprast un paturēt sirsniņā.

No tā laika īpaša epizode ir saistībā arī karogu – atceros, kā vienu dienu spilgti sarkano karogu ar sirpi, āmuru un jūru pie mana bērnudārza durvīm nomainīja Latvijas karogs. Toreiz tikai nojautu, ka kaut kas ir mainījies. Vēlāk Latvijas karogs manās asociācijās vienmēr ir plīvojis tieši Cēsu Jaunās pils tornī, kuru savulaik gleznoju bērnu zīmēšanas konkursā. Zinu, ka mājās vēl atrodami vecie labie diapozitīvi no Tautas frontes pasākumiem Cēsu Pils parkā, uz kuriem tiku ņemta līdzī ar es.

Manā bērnībā mamma daudz lasīja priekšā Latvijas teikas. Varbūt tāpēc skolas laikā viens no maniem mīļākajiem priekšmetiem bija vēsture – par to paldies arī vēstures skolotājai Ingūnai Irbītei, kuras ietekmē daudz sāku lasīt un interesēties par vēsturi, iztaujāju savus vecākus un vecvecākus par 20.gs. notikumiem viņu dzīvē.

Pirmoreiz man Cēsis pietrūka, kad sāku mācīties augstskolā turpat netālu Valmierā. Tad tā pa īstam novērtēju, ar ko varu lepoties. Pricējos, ka ne tikai novembrī, bet visu gadu Cēsīs var just latvisku gaisotni, bet daudzi cēsnieki ir savas pilsētas patrioti. Tad sāku darboties *Cēsinieku klubā*, kur varu būt noderīga Cēsīm.

Mani Cēsīs saista ne tikai atmiņas un sabiedriskās aktivitātes, bet arī mīļi cilvēki, kuri tur dzīvo un vienmēr mani gaida. Tāpēc varu teikt, ka Rīga šobrīd ir mana dzīvesvieta, bet Cēsis – mājas. □

Cēsinieku kluba aktualitātes novembrī

JAUNS KLUBA BIEDRU VIZĪŠU RAUNDS CĒSU SKOLĀS

BIJUŠAIS CĒSNIĒKS, stepa dejtājs Māris Pūris

Cēsinieku kluba biedri un citi bijušie cēsnieki – Rolands Tjarve, Ieva Riekstiņa, Māris Pūris, Liene Ozolkāja, Ritums Ivanovs un Artis Eglītis – šī gada nogalē apmeklēs Cēsu pilsētas, Pārgaujas novada un Vecpiebalgas novada skolas, lai katrs novadītu mācību stundu par tēmu, kas var būt noderīga jauniešu tālākās izglītības vai karjeras veidošanā. Šādu tradīciju *Cēsinieku klubs* pirmo reizi uzsāka pirms sešiem gadiem.

Šomēnes jau notikušas I.Riekstiņas un L.Ozolkājas vizītes Cēsu 2.vidusskolā ar vieslekciju par darba tirgus tendencēm Latvijā un jauniešu iespējām integrēties tajā, kā arī M.Pūra uzstāšanās Cēsu sanatorijas internātpamatskolā.

Šonedēļ, 20.novembrī, Stalbes vidusskolā uz stundu plkst. 10:40 dosies Rolands Tjarve ar vieslekciju „Efektīva personiskās komunikācijas un mediju izmantošana savas karjeras attīstībā”, kurā pastāstīs, kā savas profesionālās attīstības labā efektīvi un mērķtiecīgi izmantot kontaktus, jaunus medijus un saziņu ar domubiedriem, savukārt uz „raibo stundu” plkst. 12:40 Taurenas pamatskolā dosies mākslinieks R.Ivanovs, kurš jauniešiem pastāstīs par savām radošajām gaitām Latvijā un ārpus tās, ilustrējot mākslinieka karjeru Latvijā. Atkarībā no jauniešu vēlmēm, „raibajā stundā” būs iespēja ņemt rokās otas un pašiem praktiski darboties, veidojot kopīgu mākslas darbu mākslinieka vadībā.

Adventes laikā – 7.decembrī – uz stundu plkst. 9:00 Stalbes vidusskolā dosies baznīcas pārstāvis A.Eglītis. Viņš ar jauniešiem runās par to, kā kristīgās pasaules tradīcijas iekļaujas mūsdienu straujajā dzīves ritmā un atbildēs uz skolēnu jautājumiem. Plānots, ka 21.decembrī ar uzstāšanos savā bijušajā skolā – Cēsu 1.pamatskolā – kluba biedru vizīšu sēriju noslēgs stepa deju meistars M.Pūris kopā ar savu meitu Agnesi Pūri. □

PROJEKTS PAR JAUNIEŠU AIZPLŪŠANU GATAVS OTRAI KĀRTAI

Trīs gadus pēc pirmā projekta noslēduma

atdzimis *Cēsinieku kluba* jauniešu projekts *Keep our brains at home*, kuram sagatavots turpinājums. Tas 1.novembrī iesniegts finansējuma saņemšanai Jaunatnes starptautisko programmu aģentūrā.

Projekta mērķis ir aktualizēt jauniešu intelektuālā potenciāla aizplūšanu no mazpilsētām un rosināt diskusiju par izglītības, nodarbinātības un migrācijas jautājumiem, kas saistīti ar šo tendenci Cēsu pilsētā, novadā un Vidzemes reģionā, pēc iespējas arī valsts līmenī. Projekts paredz, ka tā laikā – 2010.gadā – 24 jaunieši, kuru vidū 50% būs bijušie cēsnieki, bet 50% – esošie Cēsu skolu audzēkņi, strādās 4 darba grupās un realizēs aktivitātes, lai pievērstu uzmanību šai problēmai. Paredzēts veikt pētījumu un stiprināt sadarbību ar uzņēmējiem, kā arī izmantot jaunus medijus un radošas mārketinga metodes, lai pievērstu sabiedrības un jauniešu uzmanību šai tēmai. □

Cēsinieku kluba aktualitātes novembrī

PIRMĀS – DABASZINĀTŅU VIRZIENA PROFESIJU SEJAS

SOROSA
FONDS
LATVIJA

Sorosa fonda Latvijas filiāles finansējumu saņēmis *Cēsinieku kluba* projekts *Vienas profesijas dažādās sejas*, kas izstrādāts kopā ar Cēsu novada jauniešu domi. Tas sāksies 7.decembrī Cēsu valsts ģimnāzijā, kur notiks pirmā tikšanās ar medicīnas un dabaszinātņu profesiju pārstāvjiem.

Projekta mērķis ir organizēt informatīvu un izglītojošu pasākumu virkni Cēsu novada un apkārtnes 11. un 12. klašu skolēniem, kuru laikā piedāvāt iespēju jauniešiem iepazīt, izvērtēt un padziļināti izprast populārāko profesiju patiesās iezīmes un ikdienu pirms tālākā karjeras ceļa izvēles un dokumentu iesniegšanas kādā no Latvijas vai ārvalstu augstskolām.

Kopā iecerēts organizēt sešas sarunu sērijas ar populārāko profesiju pārstāvjiem dabaszinātnēs, inženierzinātnēs, uzņēmējdarbībā, kā arī radošajās profesijās, uz kurām tiks aicināti pēdējo klašu jaunieši no visām Cēsu pilsētas un tuvējo novadu skolām, bet kā profesiju pārstāvji tiks aicināti uzstāties *Cēsinieku kluba* biedri un citi bijušie cēsnieki. Visas tikšanās iecerētas kā brīva saruna – diskusija ar jauniešu auditoriju, kuru vadīs projekta vadītāja un viena no idejas iniciatorēm Ilze Žagare.

Ņemot vērā jauniešu plašās intereses un populāro profesiju sazarotību, pirmā tikšanās būs veltīta medicīnas un dabaszinātņu profesijām, un tā 7.decembrī notiks divās daļās. Pirmajā daļā ar jauniešiem tiksies medicīnas un farmācijas nozares pārstāvji, kur profesiju aizkulises jauniešiem piekrituši palīdzēt iepazīt *Cēsinieku kluba* biedri – P.Stradiņa klīniskās universitātes slimnīcas medicīnas doktors Dainis Krieviņš un farmācijas uzņēmuma SIA „Silvanols” valdes loceklis Kaspars Ivanovs. Savukārt otrajā daļā jaunieši varēs iepazīt tradicionālās dabaszinātņu profesijas, tiekoties ar bijušajiem cēsniekiem – SIA *Estonian, Latvian & Lithuanian Environment* vides speciālisti Aneti Pošivu, LU Bioanalītisko metožu laboratorijas biologu un P.Stradiņa Klīniskās Universitātes slimnīcas Šūnu transplantācijas centra darbinieku Jāni Kungu, kā arī *Latvijas valsts meži* Nekustamo īpašumu direktora vietnieku zemes dzīļu apsaimniekošanas jautājumos Māri Segliņu. □

ATBALSTS TRIM ĢIMENĒM

5.novembrī *Cēsinieku klubs* parakstīja sadarbības līgumu ar Cēsu Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības aģentūru par atbalsta sniegšanu trim trūcīgām cēsnieku ģimenēm.

Cēsinieku kluba valde jau septembrī iepazinās ar ģimenēm, apciemojot tās dzīvesvietā un izzinot vajadzības. Šobrīd notiek atbalsta organizēšana kluba biedru vidū – nepieciešamo lietu sagāde un ziedojumu piesaiste, lai pirms Ziemassvētkiem ģimenēm nogādātu sadzīvē nepieciešamas mantas un dāvanas. Sīkāk par to lasiet nākamajā izdevumā, kas iznāks decembrī. □

CĒSINIEKU KLUBA MĒNEŠRAKSTS

IZNĀK: kopš 2003.gada,
reizi ceturksnī

SPECIĀLIZDEVUMA REDAKTORE:

Cēsinieku kluba projektu
vadītāja ZANE SIKSNĀNE

E-PASTS:

cesinieku.klubs@cesis.lv

Gaidīsim Jūsu atsauksmes,
kritiku un ierosinājumus!
Citēšanas vai pārpublicēšanas
gadījumā atsauksme uz
mēnešrakstu obligāta!